

vseučiliščini slušatelji skupno stanovali, jeli in učili se. Na Angleškem so postala kolegija obligatna, ter je vsak akademijski meščan moral biti člen kateri koli konviktni zadrugi.

(Dalje prih.)

Knjiga Slovenska

v

XIX. veku.

France Hladnik r. 29. marc. 1773 v Idriji, svečenik 1795, učenik in vodja malih šol, naposled latinskih, u. 25. nov. 1844 skoro popolnoma slep in gluh — poslavljen s svetinjo za zasluge — v Ljubljani. Sloveč rastlinoznanec je pomagal drugim sloveti, zasadil vrt botaniški, obrnil zaklad svoje učenosti na korist domovini po knjigah in zbirkah zelišarskih in njihovem imenoslovu. Imenuje se tu naj tudi zato, ker je mnogotero opisovan v listih domačih na pr. v Novicah 1844 št. 11 . . dr. Bleiweis; v Drobntinah 1853 str. 127—133 . . J. Rozman; v Berilu gimn. VI. l. 1854 . . J. Navratil itd.; kar živo potrjuje Dragotin Dežman v pesmi „Žalovanje ob smerti Franca Hladnika“ (Nov. 1844 št. 49), kjer v zadnjem (V.) razstavku poje:

Kaj če domovina ti skazáti?
 Bil v resnici si slovenski sin!
 Slave z zlatim' čerkami kovati
 Treba ni, — si staval sam spomin:
 Z zeljši vred bo tvoje ime časteno, —
 Znamnje, vsako spomlad prerajeno,
 Bo po teb' nazvánih cvétk izbor,
 Tebi v čast, cvetličar krajnskih gor!

Henrik Freyer r. 7. jul. 1802 v Idriji, varh muséuma v Ljubljani od l. 1832 do 1852, potem v jednaki službi v Trstu, u. 21. avg. 1866 v Ljubljani. Dal je na svetlobo:

a) Special-Karte des Herzogthums Krain — ali obraz krajnske dežele — l. 1842. „V tem obrazu so vse lastnosti dobre karte, resničnost, razločnost, pravo pisanje imén krajev . . po domačim in nemškim jeziku itd.“ (Nov. 1843 str. 84). — b) Fauna der in Krain bekannten Wirbelthiere . . . Nebst einem vollständigen Register der lateinischen, deutschen und krainischen oder slavischen Namen. Laibach 1842. 8. 90. — c) Alphabetisches Verzeichniss aller Ortschafts- und Schlösser-Namen des Herzogthums Krain, in deutsch und krainischer Sprache . . als Commentar zur Special-Karte, von Heinrich Freyer. Laibach 1846. 8. 159. J. Blasnik. — To svoje delovanje omenja sam v Vodnikovem Spomeniku l. 1859, kjer ob kratkem kaže, kako ga je pohvalil Kopitar, mu pomagal Metelko (Jezičn. IX. 12.), ga vzbujal Stanko Vraz, podpiral A. A. Wolf, pa sklepa o poslednji knjigi p. „Der Commentar . . fand geschenkt besten Absatz, käuflich wenig. Diess gab Anlass, meine der Slavistik gewogene Feder ruhen zu lassen (Aus meinem Leben S. 92. 93)“.

Andrej Fleischmann (Fleišman) r. l. 1805 na Beričevem pri Dolu, botaniški vrtnar od l. 1819, kakor Freyer, učenec Hladnikov, poznej učitelj rastlinstva, sadjereje gimnazijalcem, učiteljskim pripravnikom in v kmetijski šoli, u. 5. jun. 1867 v Ljubljani. „Vrlega možaka spoštovala ni samo dežela naša, temuč tudi zunaj nje je po botaniškem njegovem delovanju slovelo njegovo ime, kteremu na čast se zovejo nektere rastline, ki bojo zaslugam njegovim za rastlinoznanstvo na veke ohranile spomin na svetu. Spisal je posebej „Uebersicht der Flora Krain's . . . sammt Angabe der Standorte . . v. And. Fleischmann, Privatlehrer der Botanik . . Laibach 1844. 8. 144“ — ktero

je izdala družba kmetijska (Vid. W. Voss Jahresb. Ob. Realsch. Laibach. 1884. 1885) . . Al še večje so njegove zasluge o nauku iz rastlinoznanstva, sadje- in murvoreje itd. (Nov. 1867 str. 198)^a. — Dopisoval je rad v Novice na pr. Spomladanske cvetlice; Cvetlice po zimi na Krajuskim; Natoroznanstvo je vsakimu človeku silno potrebno — 1849; Nagovor v živinozdravniški šoli — 1850. Goli in pusti Kras v 3 letih v mlade seženj visoke boršte spreobrniti (str. 183—218). Še nekatere besede reje lesá na praznih in pustih zemljiših, in kje se semena dobé — 1851 str. 25—32 itd. — Na razgled bodi:

„Šolska mladost se je dosihmal vse premalo v natoroznanstvu podučevala, le kaj maliga v četertim klasu, in potem v sedmi šoli eno samo leto. Namesto de bi bil ta podúk že v malih šolah vpeljan, ker je vsacimu človeku toliko potreben, mučijo raji majhne otroke z dosto nepotrebnimi rečmi, postavim, s takimi računi, de še odrašenimu človeku glavo zmešajo in se čez perve šolske praznike spet pozabijo — hvala Bogú! brez vse škode. Z velikim veseljem smo tedaj sprejeli sklep visociga ministerstva učilnih rečí, de bo to za naprej vse drugači in de se ima natoroslovje obširniši v šolah in zaporedama več let učiti, ker le tako se zamorejo potrebni poduki v glavi in sercu mladosti ukoreniti, de bodo sčasama vesel sad rodili itd. Nar poprej se učimo domačih rečí, kako se imenujejo, kakó in za kogar se rabijo, de nam nihče ne bo mogel očitati, de svojih domačih rečí ne poznamo, po amerikanskih in afrikanskih pa hrepenimo. Marsiktera gospodična pozná ptujo kamelijo, domačiga peteršilja pa ne!! Tudi se bo mladost pri tem takó zlahtnim, nedolžnim, prijetnim in koristnim učenji in spoznanji rastljinstva marsikteri morebiti še celó škodljivi misli pri sprehajani ali popotvanji odvernila; zakaj kamor se gré in kodar se sprehaja, ga rastline kakor prijatli in znanci že od delječ smehljaje pozdravljajo, ogovarjajo in na nezapodljivo modrost in vsigamogočnost Stvarnika opominajo itd. (Novic. 1849)^a.

Jakob Burja r. 19. jul. 1803 v Spodnjem Tubinju, mašnik 1833, bil katehet v nunskih šolah Loških, župnik v Zapogah in na zadnje na Ježici, u. 6. nov. 1874. Pisaril je dokaj čedno časih v Novice na pr. Prerokovanje (pesem); Spominek Jurija Sigfrida Valvasorja na Ježici (1866) itd.; prav marljivo pa v Zg. Danico v vezani in nevezani besedi od l. 1853 do 1865 na pr.: Duhovne vaje (pesem); Novo leto 1854; Za odvernjenje kolere; Predpustna zasukana, Sveti postni čas; Prelepo devištvo; Drevo iz zenofoviga zerna; Hude vremena, toča; Opominovanje v sv. letu. Postave za spokornike prvih, pa tudi nekaj poznejših časov sv. Cerkve, v pokorjenje posebno očitnih grešnikov . . iz spokornih pridig Jan. Travna in Fr. Veritoviga katehizma itd. — Marija moja pomoč. Ženitev prvih kristjanov. Katoliška Cerkev . . Piju IX. — Starši skerbite z združeno močjo za dobro izrejo svojih otrok . . Terpljenje Jezusovo. Žalostna Mati Božja. Jezusek v jaslicah. Božične jaslice. — Lahka pokora za posvetnjake. Pust in post. Starčik od Marije. France med cigani (po Sonntagsbl.) str. 175—224 l. 1862. — Sedem besedi Jezusovih na križu. Kresnica. Stolni cerkvi proti koncu štirstoletnice. Samarijanska ljubezen lepa ljubezen l. 1864. — Še tudi pijanec in igrač se je spreobrnil. Pijanec na smertni postelji. Smert modre deklice. Smert posvetnega dekleta l. 1865 itd. Na primer bodi (Novic. 1854 str. 12):

Prerokovanje.

1. Kakšno bo le novo leto,
Kaj bo dal prihodnji čas?
To spoznati,
Prerokvati,
Pač réš mika nas. | 2. Skriti so prihodnji časi,
Lét število znano ni;
V nje pogledat',
Kaj povedat',
Vender nemogoče ni. | 3. Mir ostane med zakonskim,
In edinost zgolj povsod:
Mož zanašaj
In prenašaj,
Žena molči, krotka bod'! |
|---|---|---|

4. Starši! kakor dete malo
Tako bo veliko tud,
Poslušljivo
In marljivo
Plača enkrat staršem trud.	5. Mladim bo se kdaj godilo,
Ko ravnajo s starimi,
Kdor sovraži
Te in draži,
Oj, gorje mu stare dni!	6. Zapravljivcev premoženje
Manjši bo, dolgov pa več;
Kdor popiva,
Se naliva:
Ta odžene srečo preč.
7. Kupci bojo bogateli,
Pa z dobičkom malim le,
Da b' posili
Več dobili,
Tud to malo berž zgubé.	8. Pridni kmet bo že še shajal,
Živel brez pomanjkanja:
Kaj prihranil,
In ubranil
Se nagote, stradanja!	9. Pridnim, umnim rokodelcem
Dela manjkalo ne bo;
Kdor slepari,
Delo kvari,
Mojster skaza stradal bo.
10. Vsim poštenim in pravičnim
Dobro imé ostalo bo;
Al lažnjivec
Goljušivec
Kot je bil, slepar še bo.	11. Al pobožnim v novem letu
Nič se bati treba ni,
Bog še čuje
In daruje
Milost in pomoč vse dni.	

J. Burja.

Jožef Partel r. 1. dec. 1805 v Škocijanu pri Dobravi, mašnik 1835, služboval pri sv. Križu poleg Tržiča, v Tomišlju, Slavini, naposled v Česnjicah, u. 19. jul. 1865. Pisaril je vzlasti v Zg. Danico od l. 1852 do 1864 na pr.: Sužni Kamov rod in ladija rešenja (pesem); Jezusovo vstajenje naše odrešenje; V god rojstva sv. Janeza Kerstnika; V praznik občne zahvale; Praznik čistiga spočetja D. M.; Božična noč; Zastran prenašanja Knobleherjevega trupla in njegoviga spominka l. 1859; Kraljica nebeškiga raja; Pastirji in angel božično noč; Obletni spomin sv. Matija; Terpljenje Jezusovo v V oddelkih ali 50 odstavkih str. 49—81 l. 1862; Marija, visokosveta, naša Mati in pomočnica; Binkoštna; Osrečevavci Italije; Sv. Elija; Za god vnebovzvetja M. D.; Marija rajska zdravilna Korenika; Pervo sv. obhajilo otrok v Slavini itd. — Na razgled bodi iz pesmi (Danic. 1852 št. 15):

Sužni Kamov rod in ladija rešenja.

1. Po okrožju ravnoméra,
Za pušavo tam goló,
Koder solnce skléče vpéra
Žarke ravno v zemljó;
V zemlje lica južni strani
Raji so, — pa še neznani.	2. Kjer iz virov nepoznanih,
Sem od juga tisuč milj,
Po planjavah solnca ožganih
Se vali peneči Nil,
Ki bregove prestopaje
V loge zлива se in gaje...	7. Kamov rod v zakletvi stari
Tam je, ločen od Boga:
Šiluk, Dinka, Heljab, Bari,
Čir, Mad'ar, Bor, Dunje, Gva,
Kik, Arol, Lov, Vaja, Beri,
Gala, Avòt, divji Noèri!
8. Lét jezéra tam stanuje
Rod nesrečni, zaničvan;
Terda sužnost ga stiskuje,
Groza vraž in boj strašan.
Sine, hčére v daljne kraje
Mahomedov róp prodaje.	9. Stare kače zvita zlóba
Rod zaklet' ojstro derži.
Bližaj se rešenja dóba!
Dneva svit naj zablíši!
De rod Žene kače stare
Tudi tam glavó potare...	12. Sužnim mila se skazati,
Oznanit' rešenja čas;
Upanje zakletim dati,
Obernula svoj obraz
Že zamorcam je Devica,
Biti zgodnja jim danica.
15. Vije naj bandero tvoje
Veličastno se povsod,
De Marii čast zapoje
Prerojeni Kamov rod;
Veri se divjost ugane,
In pustina raj postane.	16. Serca, katerih odkupila
Je ljubezen, ladja, te,
Pošljejo ti pozdravila
Čez morja globine tje.
Varno nos' Slovenje sine
V srednje Afrike širine!	

V razlaganji piše: „Ko je Kam, oče Kananejcev, svojiga vinjeniga očeta Noeta zasramoval, ga je Noe se zbudivši preklel, rekoč: Prekleti Kanaan, sužen bo svojih bratov. Tisto prekletstvo teží še zdej zamorce, ki so iz Kamoviga rodu. Spomin od Noeta izrečene zakletve se je nekako med zamorci o beli reki ohranil, ter so na g. doktorja

Knobleherja vprašanje: Kaj mislite od nas belih ljudi in od sveta? — sledeči odgovor dali, rekoč: Vi ste izvoljeni sinovi nebes, mi pa smo zaverženi. Je nekdo, ki je vse stvaril, neko višji bitje, pa se za nas ne peča. — V spisku „zastran prenašanja Knobleherjeviga trupla in njegoviga spominka“ (Danic. 1859 str. 36) pravi na pr.: „Od l. 1841, ko je Knobleher, zapustivši ljubljanske bogoslovske šole, bil v Rim odšel, sim bil z njim v tesnih listnih pogovorih, in iz 22 listov je ne razvidim druge želje, kot to: življenje v spreobrnjenje nevernikov in malikovavcov darovati, svojo kri preliti itd. . . . Od naše strani bi bilo torej poskerbeti, de se truplo v nestrohljivi trugi s primernim napisam v rakah cerkve avguštinskih menihov v Neapelnu brani. . . Pri kerstnim kamnu Šent-Kocjanske farne cerkve, kjer je bil ranjki Knobleher v Božje kraljestvo preroben, naj se mu primerin spominek napravi in obletnica naj se tam vtemeli itd. — Na primer bodi še iz pesmi (Danic. 1861 l. 12):

Kraljica nebeškiga raja.

<p>1. Marija, Kraljica nebeškiga raja,
Vesoljniga svéta vsa mila gospá!
Razvije cvetlica naj vsaka se maja,
De tebi Kraljici vsa slava se dá.
Med rož'ce livád,
Vertov zelenjad,
Naj v venec vpleten
Vsak listek zelen
Bo tebi, Marija, v poklon podeljen!</p> | <p>11. Iz brezna temnine pa zmagana kača,
Razljutena perha in bljuje svoj strup;
Na cerkve svetline se zlobna obrača,
V brezbožne narode postavlja svoj up:
De padel bo Rim,
In cerkev tud' ž njim!
In človek še spet,
Ko nekdaž bo vjet,
Serdito namérja rod kačji zaklet.</p> |
|--|---|
13. O ljubljena Mati! iz raja višave
Oberni na zemljo zdaj mile oči!
Pomagaj ugnati sovražne zmotnjave
Od pekla slepljenih brezbožnih ljudi.
Sovražnik zaklet,
Glej, dviga se spet;
Z deviško močjo
Povdari z ного,
Poteri tí kači napuha glavo.

Partel.

Jožef Marešič r. 15. febr. 1805 v Kostanjevici na Dolenjskem, šolal se v Novomestu, Karlovcu in Ljubljani, svečenik 1832, služboval v Fari pri Kostelju, Logatcu, Šmihelu, Tomišlju, Vodicach, na Šmarini Gori, kjer je u. 16. febr. 1872. Popisal je njegovo življenje in dejanje Ant. Namre v Zg. Danici 1872 str. 76—101 pod naslovom: „Jože Marešič, bivši duhoven na Šmarni gori“ z geslom: Summa apud Deum nobilitas est, clarum esse virtutibus. S. Hieron. Epist 14. — Dopisoval je ranjki v Novice in posebno v Danico od l. 1853 do 1863; skladal pesmi, katerih nektere so se s prijetnimi napevi svojimi priljubile Slovencem. Tako na pr.:

„Vesel samec, ali vesel sem le prav, če sim sam. Moč gnade božje. Prošnja zamurčika. Uslišani zamurčik. Križ in vojšak. — Na Šmarni gori (O zgodnja Danica, — Češena mi bod'!). Na Šmarni gori. Roženkransko nedeljo (Češena cvetlica, — Marija češena!). Libera — male bilje. — Jožef Vodice zamurčik. — Sv. obhajilo (Pridi, pridi Božja mana!) — Kristusove besede na križu. Sladko ime Marija. Misli na pokopališu. — Devica čem zmirej ostat'. Velikonočna (Na Šmarni gori). — Ave Marija. Mati si moja — Marija. Slava Tebi! — L. 1860 je posebej opisal „Romarska cerkev na Šmarni gori“ in l. 1860—1863: „Pogovor dveh protestantov od Lutrovih naukov“. Vilko pa Bogoljub: Pogovor 1. od prestave sv. pisma; 2. od češenja podob;

3. rimske cerkve in papeštva; 4. nezmotljivosti kat. cerkve; 5. števila zakramentov, od pokore; 6. skrivne spovedi; 7. obhajila v eni podobi, od sv. maše, moljenja sv. R. Telesa; 8. častenja Marije prečiste Device in svetnikov, od klicanja svetnikov v pomoč; 9. sv. pisma in njegove razlage; 10. od sv. zakona in od deviškiga, samskiga stanu; 11. od dobrih del (cf. Edina pot v nebesa, sp. P. Hicinger v Danic. 1850 — 51). — Na razgled bodi p.:

„Malo časa sim na Šmarni gori, pa v tem času so ljudje daljnih krajev jo obiskovali . . . Kaj hočem reči od bližnjih fará? Té še le rade Šmarno goro obiskujejo! Kaj hočem reči od glavniga mesta cele kranjske dežele, od bele Ljubljane? Ni nedelje, skorej bi rekel, ni treh dnevo v tednu, de bi kakiga človeka iz Ljubljane ne bilo tukaj. Kaj ljudi mika našo goro obiskovati, kaj vleče k nam bolehe in zdrave? Res, bo kdo rekel, na Góro grem, bom vidil Triglav, Nanos, Krim, Uskoke in sto cerkev en dan. Res je to, ali še bolj miče ljudi na Šmarno goro, Marijo obiskati zavolj višjih dobrot. Marija kraljuje v nebesih in se na revne ljudi ozira, pa vender si je v solzni dolini kraje izvolila, kje de hoče še posebej češena biti, kje de hoče svojo pomoč ljudem posebno skazovati. Tudi Šmarna gora je kraj sosebni Marijnih milost . . . Gora zase sama stoji, nobena druga ne zaderžuje človeku očesa, de bi ne mogel se v daljo ozirati; okoli in okoli se vidi v daljne kraje, v doline, na griče, na goré in planjave. To naj nam prijazno naznanja, de Marija na Šmarni gori gleda na vse ljudi; k nji se smejo obračati revni in bogati, zdravi in bolni, pobožni in grešniki itd. (Dan. 1860 str. 129). — Nekoliko iz pesmi, o kateri pravi vredništvo, naj bi se prepevala namesto neke druge neslane od samca (Dan. 1853 št. 26):

Veseli samec.

1. Zakaj sim, me vprašaš, le sam?
Na to ti odgovor ta dam:
De v pravi samoti
In sveti tihoti
Veseli sim le prav, če sim sam.	9. Sam lahko Boga počastim,
Veselo per bukvah sedim,
In bukve prebiram,
Skušnjave zatiram;
Veseli sim le prav, če sim sam.
2. Se vabljen tud kamo podam,
Lepo govorimo le — tam,
Al serce me peče,
In var' se! mi reče:
Veseli sim le prav, če sim sam . . .	10. Sam hočem le zmiraj ostat' —
Per Bogu veselje iskat'.
Le svet se pobéri —
Veselja ne téri!
Veseli sim le prav, če sim sam.

Marešič.

Jernej Maroušnik r. 20. avg. 1805 v Solčavi na Štajarskem, mašnik 1839, kaplan na Radišah, v Šent-Jakobu, v Tinjah itd., služboval mej Slovenci in Nemci, u. 1. marc. 1868 kot beneficijat pri sv. Nikolaju v Hüttenbergu.

Pisaril je v Novice, v Slov. Bčelo itd. — Ker so Novice v prvem imeniku svojih deležnikov l. 1843 tiskale: „Marošnik B., fajmošter podfare v Šent-Jakopu“ — poslal jim je dovtipno pesmico (Novic. 1844 str. 12):

1. Zakaj ste mi le u 'z imena vzeli,
In me 'z kaplana fajmoštra storili, —
V podfaro moj Šent-Jakop sprebrnili, —
Kako B. namest J. postaviti smeli?!	2. Ste prav'li, kako so se Nemci brili,
K' so zavolj Gratz al Graetz se k vojski vneli!
Tud mi zavolj imen b'mo vojsko 'meli,
Če bote več tako jih prekerstili.
3. Kar nisim, ja nesmem, v novicah biti;
Bi znalo — kdo ve, kaj? — se mi zgoditi!
Oh! najte le resnico prit' na dan. —	4. Odvzeto čast Šent-Jakopu vernite,
Men' dano pa lepo nazaj vzemite,
K' ste fajmošter mi djal' namest' kaplan.

„Ferlanova pinja v Rožni Dolini na Koróškim“ — to je pohvalil, češ, g. Ferlan so z svojim najdilatam (Bog jim plati!) krivimu obdolženju in marsikterimu vražnemu odvelvanju copernije per medenju za vselej konec storili. Le ene sorte copernija je, po

kteri se tudi v novi pinji dolgo ne dá vnesti; in to le tisti znajo, ki v navadi imajo: z mlekam in smetano tako ravnati, de ni kaj v pinjo djati. — Kjer je jezik posnemavka — kaj bo pinja? — Prav smešno je, kar od take copernije stara pesmica pravi:

Maćka je mevkala, Baba je revkala,
Smetano snedla; Dolgo ni vmedla!

Dokaj čvrsta je njegova pesmica (Novic. 1844 št. 28):

Vesél kmet.

<p>1. Sim kmetič med vami,
Se Franc imenujem,
Ki z svojimi rokami
Si kruh perdelujem:
Dosti terpim,
Terdo živim,
Li kratko spim,
Delat' hitim —
Ki z svojimi rokami
Si kruh perdelujem!</p> | <p>7. Vi zlahtni gospodje!
Sim revež med Vami,
Pa veste, gospodje!
Še menjam ne z Vami!
Bođ' zaničvan,
Al pa štiman;
Bogu je znan
Moj težki stan —
Ostan'te gospodje,
Še menjam ne z Vami!</p> |
|---|--|

Sloga Slavjanska.

<p>1. V slavnih krajih sim domá,
Vsak Slavjan me v zlahti 'ma:
Čeh, Ilir, Rusin, Polak,
Bog me! je domač rojak;
Vsak Slavjan me v zlahti 'ma,
V slavnih krajih sim doma ..</p> | <p>4. Vsi Slavjani bratmo se,
Edne sini matere!
Naj da vidi celi svét:
Slavni duh poganja cvét!
Edne sini matere
Vsi Slavjani! bratmo se!</p> |
|--|---|

(Slov. Bčela 1. jul. 1851.)

Slike iz národnega govora.

(Dalje in konec.)

Barem pri nas na Kranjskem je „faktum“, da se dete užé v zibeli učí od matere poljubovati. Ne morem reči „visoko“ učeno: to je historičen faktum, temveč se č. gospodi ponižno klanjam, rekoč: vsakdanji faktum, premda nekóji tvrde, da je to „cmokanje“ laška navada, navada vročekrvnega romanskega življa.

Da bi marsikomu ne bilo prav, če bi se to odpravilo, to je zopet „faktum“. Nekóji bi tudi hteli, da bi se število poljubov naznanjalo i na jedilnih listih. Marsikdo bi to imel, da je pedantnost. In „faktum“ je, da bi bilo mnogim zopet popolnoma pravo, če bi se glagol „ljubiti“ rabil samo v zvezi z besedami „kot bratje in sestre“.

Zadnji „faktum“ pa je, da je takih bitij, ki z menoj po Božji zemlji travo tlačijo, da bi v parlamentu pri debati ob odpravi poljubov glasovali „contra“ taki odpravi.

Da bi delala taka debata vladi premnogo preglavice, to je prav verjetno.

Ker se pa na ta način preveč oddaljujem od zaglavljenega zadatka, bojim se, da ne bi kdo pomislil, nasmehnil se in dejal: ta bi rad vse povedal. A pisalčevo pero more pretrpeti dosti huđega, največ od črnila, še več pak pisalčevi ušesi; naj mine i to očitanje na rovaš mladostne lehkomiselnosti.

Užé v zibeli obsiplje mati svoje dete sè sladkimi poljubci ter je nazivlje z imeni, kakoršnih ne pozná ni Wolf-ov rečnik.

Ko dete doraste hlačam, tedaj je fantič, fantek, pastirček, neporeduž (vender le še majhen), neubogljivec, togotljivec, hudobnež in vse drugo le človek — ne, pardon, človek, le prav majhen.